

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Marec 2015

SPOŠTOVANE BRALKE, SPOŠTOVANI BRALCI,

pred skoraj dvema desetletjema je naša tedanja knjižničarka, gospa Sonja Dežman, prišla z idejo, da bi vsako leto zbrali literarne in likovne prispevke naših učenk in učencev in jih objavili v posebni publikaciji. Morda se je takrat to komu zdelo nenavadno ali celo nepotrebno, danes pa je šolsko literarno glasilo Čar besede moje postalo stalnica našega dela, odsev časa, v katerem nastaja, in ogledalo ustvarjalnosti naših otrok.

Beseda ima svoj poseben čar in moč. Lahko boli, lahko osreči. Človeka, ki mu je namenjena, lahko spodbudi in lahko ga potre. Zato nikoli ni modro po nepotrebnem razmetavati besed, še posebej takih, ki prizadenejo.

Lepo pa je, kadar znamo izbrati in povedati pravo besedo ob pravem času. Takrat dobi svoj čar in svojo vrednost.



Lorena Hamler, 8. a

Naloga nas, ki delamo v šoli, je tudi ta, da otroke učimo uporabe pravih besed. Da jim povemo, da je beseda orodje in da je lahko tudi orožje, s katerim je potrebno pametno in previdno ravnati. Učimo jih povedati svoja občutja in izraziti svojo domišljijo z besedami, ki so sprejemljive za njih in za druge.

Učimo jih, da je naš jezik bogat in da je mogoče misli izraziti v tisočih odtenkih igre besed.

Tudi tokrat nas učenke in učenci niso razočarali. Ob vodstvu učiteljic in učiteljev so nastali izdelki, ki dokazujejo izjemno domišljijo, ustvarjalnost in spretnost uporabe besed. Enako velja za likovne izdelke.

Zahvaljujem se vsem avtorjem prispevkov in vsem mentoricam in mentorjem, še posebej pa uredniku, gospodu Davidu Bedraču, in gospe Editi Čelofiga, ki je zbrala likovne prispevke, za vložen trud in še en odličen izdelek.

Vsem dosedanjim ustvarjalcem iskrene čestitke ob 20. izdaji glasila Čar besede moje.

Tatjana Vaupotič Zemljčič,
ravnateljica

BESEDE UREDNIKA

Kaj če bi imeli revijo besed, takóle ob dvajseti izdaji literarnega glasila?

Ne, nisem se zmotil, tako pravo, pravicato revijo besed. Povabili bi jih medse, pregnali iz slovarjev, jih dali pod žaromete in potem ...

Po odru bi se sprehodile
in nas nagovarjale
in nagovorile.
In vpile!

In se spretno zvile.

Si spočile
in pot po odru do ljudi nadaljevale,
dokler ne bi postale, kakršne morajo biti –
sladke na primer,

lepe in tople
ali pa hladne,
ostre, črne, srebrne ...

Tako je, ko se slovar na glavo obrne
in padejo besede iz njega:
zmagoslavne, otročje, otroške,
preroške, male in ... velike in ...
in ...

Hm, včasih pa nam zmanjka besed. Kot jih
je meni sedaj. To je takrat, ko ne vemo, kaj
reči in kako reči, kako izraziti tisto, kar
nam leži na duši, kar nas v srcu muči.

Mladi obračalci besed, njihovi občudovalci, pesnikovalci in besedovalci jih imajo, kolikor želite. Besed namreč in stavkov, povedi in verzov. In odličnih pesmi ter zgodb. Za celo novo glasilo Čar besede moje jih je. Če pa kdo ne verjame, naj glasilo odpre!

Večkrat! Pa prijetno branje!

David Bedrač, urednik

Val
Vinter,
6. a



POZDRAVLJENI, TALENTI!

FLAMINGO IN CEKINČEK

Nekoč je živel prekrasen rožnat flamingo, ki je imel veliko skrivnost: ni znal ujeti rakca, da bi ga pojedel. Saj to namreč flamingi jedo; zato je bil večino časa lačen in brez prijateljev.

Nekega dne je mimo flaminga priletel cekinček, ravno ko se je ta mučil ujeti kosilo. Cekinček ga je potihoma opazoval iz zraka. Toda flamingu je bilo počasi že vsega preveč, še posebej, ker so zato izvedeli tudi drugi in so se mu posmehovali. Na koncu je odnehal in planil v glasen jok.

Tedaj se je na njegov kljun spustil cekinček. Flamingo si je brž pobrisal solze in

cekinčka prosil, naj tega, kar je videl, ne pove nikomur. Cekinček je obljubil in držal besedo in tudi sam flamingu zaupal svojo skrivnost, da nima nobenega prijatelja, pa čeprav si ga neskončno želi.

In od takrat naprej sta FLAMINGO in CEKINČEK najboljša in nepremagljiva prijatelja. A čeprav flamingo še zdaj ne zna ujeti rakca, zna prekrasno leteti in oba znata še marsikaj drugega lepega početi.

PRIJATELJSTVO JE ČAROBNO in lahko premaga tudi tisto, česar sami ne zmoremo!

Pia Kramberger, 6. c

LETEČA ŠOLA

Že od nekdaj sem si želela, da bi bila naša šola leteča. Zjutraj sem se zbudila in šla v šolo. Ko sem prišla v razred, sem šla na svoje mesto. Začel se je pouk. Pogledala sem skozi okno in videla, da se naša šola dviga v zrak. Postalo nas je strah. S pomočjo učiteljic smo naredili veliko lestev in se v koloni spuščali po njej na tla. Ko smo vsi uspeli priti na varno, pa je šola sama od sebe padla na tla. Ko je tako glasno zagrmelo, sem se zbudila. To so bile le sanje. Še dobro, da še vedno imamo našo šolo, saj jo imam rada.

Ema Vidovič, 2. b



Tara Ciglar, 6. b

MOJA DRUŽINA

V moji družini smo: ati, mami, jaz in Pipa. Doma smo v bloku. Vsak dan se igram s Pipo. To je moja muca. Stara je tri leta. Ima rjave oči tako kot mami. Pipa je sive barve in je zelo igriva. Smo srečna družina. Najbolj uživam, ko hodim jahat, v knjižnico, na dopust in na balet. Najbolj pa mi je všeč, ko mi mami bere pravljice. Doma nam je lepo.

Nia Petek, 2. b

MOJA DRUŽINA

V moji družini je pet članov. Pišemo se Peklar. V družini smo: ati Aleš, mami Elena ali Eli, sestra Sabina, sestrice Alya in jaz, Sara. Imamo tudi dva mačka. Prvi je Miki, drugi pa Tomy. Ati zelo rad spi. Mami rada igra igrice na računalnik. Sabina rada gleda skozi okno in opazuje naravo. Alya se rada igra s kockami. Jaz pa rada hodim v šolo in se rada učim. Imamo tudi ribo Zlatko in hrčico Piko. Imeli smo tudi hrčka Pikija, ampak je poginil. Pokopali smo ga oktobra. Tomy in Miki rada spita kot ati. Imamo se radi.

Sara Anita Peklar, 2. b

SNEŽNI ZAMEY

Mila je snežinka
v zraku poletela,
lepo, nežno, belo
v srcih zažarela,
sestre poklicala,
v sebi zaželela.
»Veter!« zaklicala,
otrokom pa zapela.

Sestric na bilijone,
vetrič močno piha,
veje nežno niha.
Na nebu je sivina,
v hiškah pa toplina,
bela je dolina.

Sestre tesno skupaj
na tleh so obležale,
»Snegec ne obupaj,«
je zrl v oblake Dare
– meglene sive spake –
naredil je snežake.

Vida Glatz, 7. c

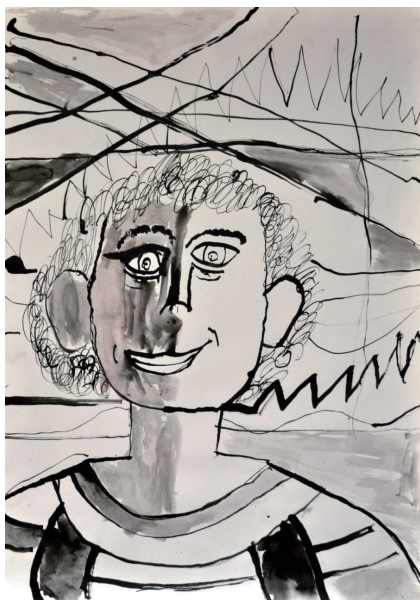


Neja Vrhovšek, 3. b

POVRNĚENA VSEBINA

Nekoč, predavnimi časi, je živila peresnica. Bila je najbolj barvna in nabito polna. Klicali so jo Peresnica. Njeno otroštvo ni bilo ravno pestro in barvito. Klicali so jo tudi Debeluška. To pa zaradi velike vsebnosti barvitih šestkotnih barvic. Preteklosti se ni dobro spominjala. Najverjetneje zaradi mamine smrti v otroštvu. Nanjo jo je spominjala le srebrna zadrga.

Pustimo njeno preteklost. Odrasla je v prečudovito valjasto, suho in barvno peresnico.



Aljaž Lah, 3. a

Nekega dne se je sprehajala po gozdu. Zaslišala je šum v grmovju in se zelo ustrašila. Skrila se je in se delala, da je drevo. Izza grma je stopila majhna radirka. Peresnica je stopila izza dreves in jo prijazno pozdravila. Izmenjali sta nekaj besed in se odpravili vsaka v svojo smer.

Hodila je in hodila, ko je spet slišala šum v grmovju. Mislila je, da je spet radirka. Vendar temu ni bilo tako. Izza grma je stopil velikanski šilček. Njegov obraz ji je bil znan. Opazila ga je na plakatu najbolj iskanih pobalinov. Njegovo ime je bilo Ostrivec.

Ugrabil jo je in ji ukradel vse barvice, razen ene same male, uboge, trde barvice. Začel jih je drobiti. Peresnici se je nekako uspelo rešiti. Ostrivca je napadla s svojo edino barvico. Vendar je ta barvica imela svojo posebnost – bila je zelo trda. Šilčkov mlinček se je ustavil, Ostrivec pa je padel na tla.

Zvezala ga je in ga odvela v mesto na policijsko postajo. Ko je vstopila, je dejala, da je prišla po nagrado za mehanizem pobalina. Mesto ji je plačalo za pogum. Z denarjem je kupila nove barvice. In spet je bila popolna peresnica!

Jure Kramberger, 7. c

RAČUNALNIŠKE IGRE

Katera najboljša igra je ta?
Je tista, ko premikaš mnogo gora?

Res ne vem, katera najboljša je,
rad imam vse ...

Moja najljubša igra je ta,
ki se rima na črko a.

Povej mi, katera igra je to,

rad bi videl jo.

Ta igra je prav zanimiva –
tečeš po igrišču,
plešeš po plesišču, ...

Ta igra se imenuje:
življenje.

Anže Golob in Vito Levstik, 7. c

TA DAN

Gledam luči. Ena za drugo se premikajo ... ali pa se premikam jaz. Ne vem. Vse okoli mene je belo. Komaj zberem moči, da odprem oči. V tistem kratkem trenutku pa zagledam migetanje stetoskopa okoli zdravniškega vratu. Poskušam se dvigniti ... moje telo prevzame neznanska bolečina v spodnjem delu trebuha ... poskušam se spomniti, kako je prišlo do tega ...

Cviiiil. Odstavim kavo. Kot je v navadi, dodam svoji jutranji dozi kave dve žlici sladkorja. Oblečena sem za razgovor. Vedno bolj vznemirjena sem. Obleči moram tudi Marka, to je moj sin. Tudi on že zamuja v vrtec. Njegov oče naju je ob njegovem rojstvu zapustil. Postala sem mati samohranilka, prav tako, kot je bila moja mama.

Newyorške ulice so vedno polne gneče. Prav danes, ko se nama mudi, se mi zdijo še bolj zapolnjene. Kot vedno, avtobus zamuja. Mark me pričakujoče gleda, kot da imam jaz kaj s tem. Končno prevoz prispe. Ko ga pospremim na avtobus in mu pomaham, mi pomaha s svojim ljubkim nasmeškom nazaj. Oče ga ne bi smel zapustiti.

Avtobus odpelje. Takrat pa na drugi strani ulice zaslišim kričanje, zagledam hud pretep in bežanje ljudi. Jaz pa mirno obstojim na mestu. Kot da bi se čas ustavil. Zagledam, kako moški potegne pištolo iz žepa, da bi pomeril v svojega napadalca. On ga odrine in zasliši se strel. Začutim močno bolečino v trebuhu.

Kmalu ne slišim in ne čutim ničesar več. Le sirene tulijo ...

Julija Judar, Kaja Tomasino in Zala Veselič, 7. c

GROM, STRELA IN NEVIHTA

(Razlagalna pripovedka)

Bil je jesenski dan, toplo sonce je sijalo in miren veter je odnašal listje z dreves. V hiši na vasi sta živel gospod in gospa. Nista bila ravno stara, a tudi mlada nista bila več. Imela sta črnega konja in belo kobilo.

Gospod se je največ ukvarjal s konjem, njegova žena pa s kobilo. Tudi jahala sta skupaj ali vsak zase. Bila sta zelo srečna, dokler ju ni nekega jutra zbudil hrup. Zunaj je močno deževalo.

Njuna konja sta bila najbolj vzgojena in najbolj učena v vasi. Ampak očitno jima ta slava ni prijala. Gospa in njen mož sta stekla ven in videla, da črni konj skuša odpreti ogrado, kobila pa mu je pri tem pomagala. Gospa je stekla do konjev, jima

odprla ogrado in rekla: »Ali želita uiti? Potem pa pojdita, sedaj sta svobodna!«

Gospod je vse to opazoval. Ko ni več mogel zadrževati jeze, je zaklical: »Pojdita, kamor želite, ampak ne vrnita se več na to zemljo!« Nato je še pokazal na svojo ženo in rekel: »Za tebe pa velja enako.« Ko je zaloputnil z vrati, se je pojavil vrtinec. Vzel je ženo ter oba konja in se sedemkrat zavrtel. Nato je izginil.

Od takrat, vedno ko dežuje, pride zdaj že stara gospa nevihta, s sabo pa pripelje svoja konja. In zapomnite si: ko grmi, se črni konj malce jezi, ko pa se na nebu prikaže bela strela, kobila ponori.

Jana Repič, 7. a



Ela Cvetko, 3. b

FARAON

(Zgodovinska pripovedka)

V skromni vasi v okolici Egipta je živel družina, v kateri se je rodil nezaželen otrok. Imel je brata in sestro.

Ko je odrasel, je doma živel kot suženj. Moral je pospravljati, čistiti, kuhati in pomivati. Čez nekaj časa se je preselil v Egipt in tam delal kot pobiralec davkov. Imel je majhno in temno zavetje pod peskom. Tam je koval načrte, kako bi zavladal Egiptu.

Naslednjič, ko je pobiral davke, je rekel, da so davki enkrat višji, ker je tako ukazal vladar faraon. Seveda se je zlagal, da bi dobil denar. Faraon je bil on sam, ko se je preoblekel v zlato masko. Tako je bilo tudi naslednjih nekaj let.

Po šestih letih so se meščani Egipta zaradi visokih davkov pritožili in napadli faraona. Uporabljali so puške, meče in nože. Med napadom so iz tal počasi pognale tri velike peščene piramide. Vsaka je imela vhod, obdan z diamanti, pot do njih pa je bila iz čistega zlata. Začela se je pred faraonom, potem je šla pod pesek in se tam razdelila na tri dele, ki so vodili na površje in potem vsaka v eno piramido.

Ko so vaščani prišli do faraona, je on dobil posebno moč. Spremenil se je v duha in ubijal z očmi. Bil je viden, vendar brez maske. Pobil je vse napadalce in tudi tiste, ki se niso udeležili napada. Ko se je vse umirilo, je faraon naenkrat padel v luknjo, ki ga je vodila do piramid. To je bila pravzaprav potka. Najprej je malo hodil, nato pa prišel do razcepa. Tam je nadaljeval po desni poti. Ko je prišel v

piramido, je najprej zaslišal grozno glasbo. Oblil ga je srh. Tekel je proti vratom, ampak so se mu pred nosom zaprla. Tla so se začela tresti in iz kotov so zažareli žarki. Najprej so vsi sveti v sredino, a čez pet minut so ga uničili. Padel je in zaspal. In še dandanes v Egiptu stojijo piramide, ki so nastale ob napadu na faraona.

Gal Zmazek, 7. a



Eva Peklar, 3. a

KRTI VELIKANI

Nekega poletnega dne sem se s svojim čarobnim kolesom odpeljal na mamin vrt na Ptujsko Goro. Občudoval sem lepe rastline na gredicah. V kotu vrta sem zagledal jamo.

Približal sem se ji in videl, da vanjo vodi globok rov. Postal sem radoveden, kam vodi. Stekel sem po lestev in svetilko.

Spustil sem se po lestvi in se previdno napotil do čudnih glasov. Zagledal sem opremljeno sobo in v njej so sedeli krti velikani.

Iz njihovih čudnih govoric sem razbral, da bodo uničili korenine vsem rastlinam. Slišal sem njihove hudobne namene, zato sem neopazno stekel na površje. Za pomoč sem prosil gasilce. V jamo so namestili cevi in vanjo spustili močan curek vode.

Krti velikani so pobegnili na drugi konec sveta, kjer še danes ne rastejo rastline. Pri nas pa bodo vse rastline lepo uspevale in nas razveseljevale.

Filip Mally, 4. c



Žiga Tomasino, 4. c

SNEŽINKA

Bela snežinka po zraku leti,
v ročice mi pade, na bele dlani.
Jo gledam, jo gledam ...
Kako je prelepa!
Domov bi jo vzela, a tu je njen dom.
Potem jo pogledam,
malo se joče.
Kar tukaj bom spala,
saj z njo hočem biti.
Pri njej ostanem,
ker smili se mi,
saj kmalu, o kmalu
stopila se bo ...
In nazadnje odidem v svoj topel dom!

Alja Plohl, 3. c

SNEG

Mrzla je ta zima,
k nam je zdaj prišla,
a snegec noče padati z neba.

Kapo, šal in rokavice
si nadenemo in
hej, snegec je prišel.

Pia Klasinc, 3. c

SNEŽINKA IN ZVEZDA

Prva snežinka je prišla,
zvezda padla je z neba,
prihitela zimska pravljica.
Veliko dni že čakamo, hodimo
in gledamo v nebo,
tja vse sega pravljica,
tja vse sega pravljica.
Pravljica je zvezda mojega srca,
snežinka pa kot pika tvojega srca.

Lea Tjaša Pulko, 3. c

BUDILKA NA POTEPU

Nekoč je živela neka budilka, ki se je rada potepala. Nekega vročega dne pa je sklenila, da bo šla tja, kjer je veliko peska. In res! Šla je.

Ko je hodila, je srečala ročno uro, stensko uro, stoječo uro, stolpno uro, digitalno uro, štoparico in žepno uro. Ko je prišla do peska, je bila tako navdušena, da je kar naenkrat pričarala ležalnik, sladoled in sončna očala. Ležala je in mimo so prišli »urski« kavboji. Dolgo so se pogovarjali in čez nekaj časa je bilo tako mrzlo, da si je morala zgraditi hišo. Ko so kavboji odšli, je eden ostal in rekel: »Prijazna budilka si. Mi dovoliš, da bi bila prijatelj?«

»Seveda!« je rekla budilka in zdaj sta prijatelja.

Naslednjega dne je budilka šla kupit nekaj hrane. Ko je prišla domov, je bilo tam že veliko hrane. Ni vedela, kako. Potem je prišel kavboj in ker se še ni predstavil, se je takrat: »Ime mi je Tomaž.

Znam čarati.« In od takrat naprej samo še čarata in se zabavata.

Tež Levstik, 3. c



Let Lovse, 9. c

SEBIČNA VEVERICA

Bližala se je zima in živali so si nabirale hrano. Tudi veverica je hitela in ker je začela z nabiranjem orehov, lešnikov, malin in ostalih gozdnih dobrot že poleti, je pospravila skoraj vse užitno v gozdu.

Seveda so tudi druge živali hitele in hrano pospravljale v svoje shrambe. Nekega dne pa je veverica postala še bolj sebična in nesramna. Mali zajček ni in ni mogel doseči sočne robide, ki je visela nad njim, zato je prosil veverico, ki je bila tam v bližini, naj mu pomaga doseči robido. Veverica pa mu je samo osorno odvrnila: »Kar potruji se malo, nimam časa, da bi se zdaj ukvarjala še s tabo!« Tako je odgovorila vsakemu, ki jo je prosil za pomoč. Veverica je imela polno shrambo dobrot, toda ker je pobrala vse sadje in oreščke, je za druge komaj ostalo dovolj.

Kmalu je prišla zima in živali so se poskrile v svoje domove. Nekega dne pa je na veveričina vrata potrkala mala poljska miš, ki ji je primanjkovalo hrane. Veverico je prosila, če ji da malo hrane, saj je zelo lačna. Veverica pa ji je odgovorila: »Ne prosi me za hrano, sama si si kriva, če je nimaš. Prej bi morala misliti na to!«

Tako je minila huda zima. Prišla je pomlad in živali niso več stradale. Samo veverici ni čez zimo primanjkovalo hrane. Nekega dne se je veverica sprehajala po gozdu. Prišla je do jase in zagledala zajčka, poljsko miško, malega ptička in še ostale, ki jim ni pomagala. Vsi so se igrali, se smejali ter se zabavali. Veverica je to gledala in nato skoraj osupnila. Vsi so si posodili priboljške, ki so jih imeli s seboj. Veverica si je pri sebi mislila: »Ne bi smela biti tako sebična in nesramna do drugih. Zagotovo so se počutili grozno, pa še osamljena sem. Res sem ravnala narobe.« Veverici je bilo žal za njeno ravnanje, zato se je odločila, da se mora živalim opravičiti. Iz zadnjih malin, robid, lešnikov in orehov, ki so ji ostali od zime, je naredila čudovito pojedino ter jo odnesla k živalim. Takoj so se nehale smejati. Veverica pa se jim je opravičila in jim ponudila pojedino, ki jo je pripravila. Poljska miška je videla, da je veverici res žal. Dejala je: »Hvala za tvoje opravičilo, sprejmemo ga. Pridi ter se nam pridruži.«

Veverica je bila zelo vesela, da so jo sprejeli. Obljubila je, da nikoli več ne bo tako sebična in nesramna.

Danaja Ficjan, 6. b



Lana Frida Ajdič, 3. a



Danaja Ficjan, 6. b

PESEM V DALJAVI

Pesem v daljavi je ta,
ki od daleč se ti smehlja.

Ko pa se znoči,
pesem v svoj dom odhiti.

Pesem ob zori vstane
in oči si pomane.

V mesto odhiti,
kjer jo čakajo prijateljice tri.

Pesem te vedno razveseli
in ti pove lepe stvari.

Tjan Novak, 5. a

ČAS

Danes na postelji ležim, čemim
in v oblake skozi okno strnim.

Vidim oblike, živali in slike,
ki v vetru lebdijo in mahajo v ritmu.

Čas beži ...

Spet sem na postelji,
ležim in čemim.

Čprav v oblake strnim
in vidim oblike,

živali in slike,
čas ne beži,

ker jaz jadram z njim.

Rebeka Pernat, 6. b

URA

tiktaka

čaka

velika

majhna

hrupna

zbudi

trpinči

ljudi

Manja Dokl, 6. a



Ela Miklošič, 3. a

GAZELA

Če si lačen in vsi siti, jej, bodi svoj.
Če hočeš videti in si vsi zatiskajo oči,
poglej, bodi svoj.
Ne pusti, da ti kvarijo užitek.
Če si vesel in vsi žalostni, se smej, bodi
svoj.
Z drugačnostjo polepšaj dan.
Če veš, da vsi živijo v laži, jim to povej,
bodi svoj.
Svet je raznolik, ker smo različni.
Ne meni se za druge, saj svet je tvoj, bodi
svoj.

Julija Menoni, 9. c

PARFUM

Cigaretni dim zasmraja lepoto,
packa parfuma ga utiša,
a le za hip.
Človek, ki je ravno prepoznal vonjave sveta
in s sončnimi očali preštel barve neba,
ki je s svojo radovednostjo odkril vile
in s posluhom zaslišal škrate,
se je končno vdal.

Carina Petrič, 9. a



Tjaša Metličar, 6. c

ZVEZDA

ZVEZDA

KO
SE
ZMRAČI,
KO NA
ZEMLJI
UGASNEJO VSE LUČI,
JIH NA NEBU NA MILIJONE
ŠE GORI. PRVA SE BLEŠČI, DRUGA
ČEZ NEBO LETI, TRETJA POMEŽIKNE
MI, ČETRTA PORABLJA ŠE
ZADNJE MOČI IN
PETA, NJE PA SPLOH
VEČ NI!!! VČERA J
ČEZ NEBO ZLETELA
JE, MI IZPOLNILA
JE ŽELJE VSE.

VITA TOLIČIČ, 9.c

ŠPORTNI SVET

Šport je vseh različnih sort. Lahko je nogomet, lahko je bord.

Lahko je odbojka, smučanje ali rokomet, takšen je pač športni svet.

Ali pa atletika, gimnastika in ples, včasih za zabavo, včasih zares.

Pri nekaterih športih uporabljaš roke, pri drugih noge ali boke.

Ponekod odločajo le desetinke, morda sekunde ali celo stotinke.

Športi so lahko ekipni, kjer pomembni so vsi,

ali pa posamezni, kjer tekmuješ samo ti.

In športnik pravi le šport ima v glavi. Vsak človek ima želje svoje,

eni bi bili košarkarji, drugi plesalci, tretji kar oboje.

Nekateri veslači, rokometiši, morda smukači.

Eni športi so v vodi, če jih želiš trenirati, dober plavalec bodi.

Drugi so nevarni, zato vsak, ki jih poskusi, je junak.

Pri enih športih potrebuješ več moči, druge pa znanje, spretnosti. Če si v kakšnem športu med boljšimi v državi,

si za državno reprezentanco ta pravi.

V športu so tudi različne vloge, dela, položaji in naloge.

Pomembno je tudi delo serviserja, odločitve sodnika ali trenerja.

A sodniki so glavni, morajo biti pošteni in enakopravni.

Športnik se mora odreči marsikateri stvari, če hoče, da uspeh ustvari.

Včasih koga le denar zanima, trenira šport, ki mu sploh ni prima.

Ko pa športniki pridejo v pozna leta, se mnogim trenerska kariera obeta.

V športu so tudi stroga pravila, če jih prekršiš, bo kazen sledila.

Če rad bi v športu uspešen postal, treniraj, se trudi, da boš zmagoval.

Vsak, ki je v športu znan, je treniral, vadił noč in dan.

Le delo, delo, delo in delo, drugače ti ne bo uspelo.

Lahko pa športiš le za zabavo, za dušo in življenje zdravo.

Bolje, kot da pred ekranom sediš, je, da se giblješ in sprostiš.

Sandro Čeh, 4. b

VEM

Vem, rekel si mi marsikaj,
veliko lepih stvari.
Vem, da ti jih nisem vrnila.

Vem
in to me boli.
Vem, rekla sem ti
veliko grdih stvari.
In ti si samo molčal.

Vem, da veš,
to naju boli.
Vem, da skupaj nisva nikoli žarela.
Vem, da tvoja ljubezen je mene bolela.
Vem, da je oba nesreča zadela.
Ko sva se skupaj v zanke ujela.

Vem, da te vse to boli,
vem, da te vse to mori.
A kaj naj storim, če me vse to v srcu skeli,
če moje življenje trpi?

Jerca Feguš, 7. c



Aljaž Ajdič, 5. b



Eli Polanec, 1. a

KOSTANJI

Kostanji v krošnjah visijo
in čakajo, da dozoriijo.
Oblečeni v bodičaste plaščke spijo,
dokler jih vetrovi ne prebudijo.

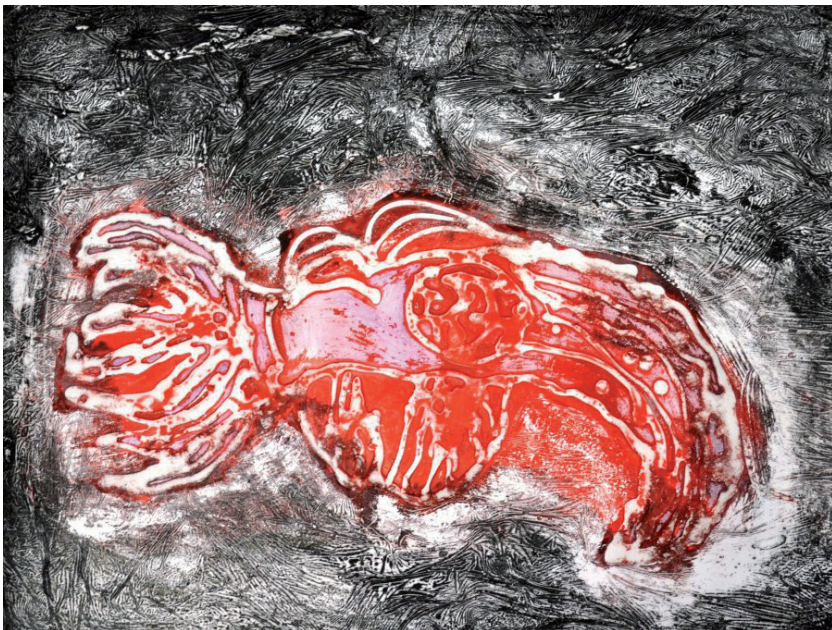
Ko odvržejo svoj oklep,
se odpravijo na potep.
Med pisano listje se skrijejo,
da jih otroci zlahka ne odkrijejo.

Lana Galič, 5. a

AKROSTIH!

Najboljša stvar je, saj to vidite!
 Evro v žepu imam, prodajalcu ga dam.
 Jaz sem Anej.
 Šmid Cafuta pišem se.
 Migam pa tudi rad, zdaj grem žal že v kad.
 Iiiii, voda ledena je in pogledjte, tam pena je.
 Dovolj imam tega, saj res mi ne treba ...
 Coprnico narišem in še nekaj napišem.
 Aha, ta list bom poslal in razglednico zraven dal.
 Fuj, ta razglednica umazana je, te res ne bom poslal, ne!
 Ups! Zmotil sem se, to zdaj grdo je, zato še lahko rečem enkrat: »Neee!«
 To bom popravil z brisalcem, da bo lepo se zdelo bralcem.
 Aha, moram napisati še eno besedo, pismo bom poslal v sredo.

Anej Šmid Cafuta, 5. a



Lia Ana Serdinšek, 4. a



Lisa Strouken, 6. c

POSTALA SEM ...

Sem Arwen. Pred nekaj tedni sem postala filmska igralka. Kako se je to zgodilo? Preberite.

No, včasih sem bila čisto navadna deklica s preprostim življenjem. A nekega večera sem si zaželela, da bi se mi življenje vsaj malo spremenilo. Na nebu se je prikazal zvezdni utrinek in razsvetlil vso sobo. Kasneje, isti večer, se ni zgodilo več nič. Zjutraj pa ...

Zbudila sem se ob lepi glasbi in s pripravljenim zajtrkom ob postelji. V sobo je vstopila asistentka in zakričala: »Presenečenje za vas, gospodična Arwen!« Besedo Arwen je strašno poudarila in skoraj zapela. Takrat pa so v sobo vstopili

žonglerji, klovni, klovnesa, bilo jih je za cel cirkus. Vsi skupaj so zakričali: »Nominirani ste za OSKARJA!«

Nič mi ni bilo jasno. Po predstavi sem pogledala na svetovni splet in ugotovila, da se ne pogovarjam z očetom, da ne živim pri mami, da nimam prijateljev, da že dolgo nisem videla dedka in babice, da, da ... Teh da-jev je bilo kar veliko. Zelo veliko je pisalo o tem, česa nimam in kaj mi manjka. Ugotovila sem, da je moje življenje nesrečno. Cel cirkus ljudi me ni spravil v dobro voljo. Pogrešam vse ljudi in tisto, kar sem imela nekoč. Očeta, mami, prijatelje, dedka, babico, ... Kaj mi bo vse, kar imam, če nimam tistih, ki jih imam rada?

Zdaj vsak večer gledam v nebo in upam, da se bo prikazal čudežni zvezdni utrinek, ki me bo spremenil nazaj v navadno deklico Arwen.

Arwen Nylander, 4. a

PEGI IN BANDI

Doma imamo papagaja dva,
na ime Pegi in Bandi slišita.
Sta moja prijatelja zvesta,
da sta me vesela,
mi z žvrgolenjem povesta.

Zelo rada po sobi poletita
in mamici s perjem posmetita.
Jaz se ob tem veselo zabavam
in njuno perje posesati pomagam.

Iza Jurgec Bauman, 2. a

LJUDJE NOVEGA ČASA

Ustvarjamo orožje, medsebojne grožnje,
ljubezen je izgubila svojo moč,
mama otroka potiska proč.
Vse za denar bi dali,
zanj nad bližnjimi moč pokazali.

Naravo uničujemo, nič več je ne
spoštujemo.
Narava, to smo mi!
To pogosto pozabljamo te dni.

Čas hiti,
kamorkoli gremo,
se nam mudi!
Časa za družino in prijatelje več ni,
le kam se nam tako mudi?

Pravih prijateljev skorajda več ni,
telefoni so naši najboljši prijatelji.

Kaj se je z novim svetom zgodilo?
Vse se je spremenilo.
V veliko polomijo!

Gaja Plohl in Ana Štolekar, 6. c



Dajana Novak, 4. b



Ivana Kampuš, 4. b

FOLIJA

Folija prelepa,
folija dišeča,
v tebi vidim si obraz,
stiskam mozolje na ves glas.
A ko preteče čas, boš v tovarni
ponovno predelana, izdelana
v izdelek nov, morda okras.

Nuša Kohek, 3. b

IME MI JE FOLIJA

Počutim se folijasto.

Zelo sem stisnjena in utesnjena in izgubljena.

Sem lepa in gladka, srebrna in ne črna.

Moje delo je tako,

da pokrijem pecivo vsako,

v drugem predalu kuhinje živim in čakam

...

Moje želje so,

da bi nekoč iz folije naredili kolo.

Takrat bi se po svetu vozila

in veliko novega odkrila.

Špela Hajnal, 3. b



Tim Šoškič, 4. a



Ana Vidovič, 4. a

IME MI JE FOLIJA

Počutim se zelo dobro, ker objemam sendvič v tvojem nahrbtniku. Sem lahko tudi robot Luka iz aluminija in se sprehajam po mestu ter fotografiram za turiste. Ko zagledam Staša igračo, se odpraviva v lunapark aluminija. Tam se zabavava do noči, ko se ne bleščiva več.

Potem greva k Stašu domov in se priklopiva na baterije.

Luka Minić, 3. b

JAZ SEM FOLIJA

Zavita sem v rolo. Vse me boli od tega in tišči. A sem gladka, lepa, ko me uporabijo, postanem nagubana. Doma sem v kuhinji in živim v drugem predalu. Največkrat me pokrijejo na pecivo. Včasih me dajo potem v pečico in mi je zelo vroče. Postanem črna od peciva in si nisem všeč.

Kot folija si želim, da bi me vsi občudovali in rekli: »VAU, ČUDOVITA SI!«

Ajda Hajnal, 3. b



Marcel Krevs, 4. b

BESEDA

Beseda je kot beseda.
Nima oči,
ampak gleda.
Včasih je vesela,
včasih črnogleda,
včasih je jezna,
včasih trezna ...

Pojavlja se vsepovsod,
čeprav nima rok
in ne nog.
Včasih jo sovražiš,
včasih jo tolažiš.
Včasih pa na pravem mestu je,
saj lepa beseda pravo mesto najde.

Maja Leskovar, 6. c



Just Vauda, 1. a

DANES BO ODLIČEN DAN

»Danes bo odličen dan,« sem si rekla takoj, ko sem se zbudila. Skozi okno so sijali sončni žarki in takoj sem skočila iz postelje. Pripravila sem si zajtrk in veselo odšla do šole. Današnjega dneva se zelo veselim, saj grem danes prvič v življenju na zabavo.

Pa da vam povem, kako je vse skupaj potekalo. Nikoli nisem spadala med popularne punce v našem razredu. Nikoli nisem bila glavna na šolskem dvorišču in fantje niso velikokrat pogledovali za meno. Bila sem tiho dekle in še nikoli nisem bila na takšni zabavi, ki jo prirejajo popularne punce. Ko je prejšnji teden do mene pristopila Ana in me vprašala, ali pridem na zabavo, sem najprej pomislila, da se bodo sošolci spet norčevali iz mene. Prvič v življenju sem se počutila pomembno v razredu. Narisal se mi je nasmeš na obrazu in že sem začela delati načrte za dan zabave. Ampak vseeno sem v sebi zaslišala glas, naj ne grem. Prepričala sem se, da naj se zabave veselim. Preden sem se odpravila domov, sem zaslišala glasove iz

učilnice. Prisluhnila sem in nisem mogla verjeti, kaj sem slišala. Ana in druge so načrtovale, da bi me spet osmešile. V tistem trenutku se nisem mogla zadržati in solze so mi spolzele po licih. Zakaj bi mi spet to storile? Imela sem občutek, da so me slišale, zato sem hitro odšla domov. Naslednje jutro sem se odpravila v šolo in pred vrati so me pričakale Ana in druge sošolke. Ob misli na včerajšnji dan, jim nisem mogla pogledati v oči. Takrat pa se je zgodilo nekaj, česar ne bi nikoli pričakovala. Vse so se mi opravičile ter me stisnile v objem. Povedale so mi, da so me najprej res želele osramotiti, zdaj pa jim je od srca žal in želijo, da bi postala njihova prijateljica. Najprej jim nisem zaupala, ampak sem v naslednjih dneh ugotovila, da so govorile resnico. Sedaj pa se že zelo veselim današnjega dne in druženja s svojimi prijateljicami. Da, danes bo res odličen dan!

Kaja Bračič in Zala Vedernjak, 9. a



Rebeka Orešek, 6. a

ZDAJ STE NA VRSTI VII

(Poskus kriminalke)

»Zbudite se!« reče Ema. »Starši pridejo čez 10 ur!«

»Kaj kričiš? SPIM!« ji odvrne Zala.

»Poglejte naokoli, hiša je v razsulu!« reče Jana.

»Kaj se je zgodilo včeraj?« povprašuje Simon.

»Zadnja stvar, ki se je spomnim, je povabilo ljudi na zabavo v hišo.«

»Jaz tudi,« pritrdijo vsi.

Pogledajo naokrog in vidijo kozarce, razbite vaze, ogorke cigaret, prazne steklenice, bruhanje in travo.

»KDAJ pridejo starši?«

»Ob desetih zvečer.«

»O-M-G! Starši nas bodo ubili!«

»Začnimo torej pospravljati!«

Med pospravljanjem Simon najde na tleh kamero. »Ummm, čigavo je to?«

»Moja je,« reče Jana, »poglejmo, kaj je posneto na njej. Mogoče nam bo to pomagalo vrniti spomin na včerajšnjo zabavo.«

Pritisnejo gumb PLAY.

»Zapravljamo čas!« se pritoži Ema.

Prepoznajo ljudi iz šole. Očitno je kamero imel nekdo v žepu hlač, saj se ne vidi, kdo snema. Vidijo, kako ta oseba vodi neko punco v sobo. Kliče ga po vzdevku "P". Vidi se kako "P" vzame nož, ko je obrnjena vstran od njega. V trenutku, preden se nož zapiči, se kamera izklopi. Še isti trenutek pa vsi štirje prejmejo SMS sporočilo:

"Zdaj veste. Zdaj ste na vrsti vi!"

Anja Brglez, Lorena Hamler in Katja Indžić, 8. a



Nuša Krapša, 4. b

DANES

Še danes bolijo besede od včeraj,
ljubezen ni večna, ne traja za zmeraj.

Človek človeku več ne pomaga,
upanje vsako prehitro omaga.

Voda več ni smaragdno zelena,
beseda tolažbe ne pomaga nobena.

Človek zdaj nase le še gleda,
nenehno spoznava, kaj prava je beda.

Besede le v prazno pustinjo letijo,
nič ne pomenijo, se izgubijo.

Beton je zdaj tukaj, namesto zelenja,
ne slišim več vetra, ne slišim šumenja.

Stvari pač ne moreš postaviti v red.
Zakaj bi sploh hotel kdo danes živeti?

Zala Šešerko, 9. a



Brina Terbuc, 8. a

SMRTONOSNI POHOD V UČILNICO 207

(Dnevnik preživelega – parodija)

Okna se odpirajo sama, v tej učilnici je slab zrak, učitelj se pogovarja z dušami umrlih. Da, to je učilnica smrti. Zakaj prihaja do medkomunikacijskih šumov? Kako to, da je vedno zagotovljena samo ena ocena? To ostajajo samo retorična vprašanja.

Veliko učencev je vstopilo vanjo, vendar so se le redki vrnili. Tisti, ki jim je to uspelo, so potem umrli v čudnih okoliščinah. Krotilec življenja v tej učilnici je tisti, ki nam je poznan samo pod imenom »Gospod Učitelj«. On je popoln.

Trenutno kliče učence pred tablo. Le-ta je mučeniški pripomoček. Da o kredah sploh ne govorimo. Pred tablo izprašuje učence, dokler ne izsrka iz njih zadnje kapljice znanja.

Trenutno je zunaj moj prijatelj. »Gospod Učitelj« je rekel, da ima zagotovljeno eno izmed petih ocen. Prijatelj pogosto ne opravi domače naloge, zato ima zagotovljene samo še tri ocene ...

Naslednji sem vprašan jaz. Kaj smo se naučili? Ko enkrat vstopiš, ni več vrnitve!

Marko Čeh in Jure Miklošič, 8. a

IZGUBLJENA PERESNICA

Nekega dne se je v družini Ježevih rodil majhen ježek Jakec. Čas je hitro mineval in kmalu je bil star že šest let. Takrat se je moral odpraviti v šolo. Že več dni je čakal na prvi šolski dan in končno ga je dočakal. Zjutraj se je srečen zbudil in z mamo sta se odpravila v šolo. Prispela sta in spoznala njegovo učiteljico. Bila je prijazna lisica Metka. Ozrl se je po razredu in ugotovil, da se vsi učenci že igrajo s svojimi prijatelji. Ni vedel, komu bi se pridružil, zato se je odpravil kar k prvi mizi. Tam so sedeli zajci in sove. Hotel se jim je pridružiti, vendar so ga nesramno zavrnili. Ostal je sam. Nato pa je pri drugi mizi zagledal osamljenega medveda. Pridružil se mu je in ga vprašal, če bi bila prijatelj. Medved se je nasmehnil

in predstavil. Ime mu je bilo Marko. Od takrat sta Jakec in Marko preživela skupaj vsak dan. Igrala sta se, se zabavala in si zaupala vse skrivnosti. Nekega deževnega dne pa je Jakec izgubil peresnico. Žalosten se je odpravil do Marka, da bi ga potolažil. Ko pa je prispel, je na Markovi polici zagledal svojo peresnico. Obtožil ga je, da jo je vzel in tako sta se prvič skregala. Na poti domov pa je za grmovjem Jakec zaslišal zajca Tomaža in lisjaka Tončka. Pogovarjala sta se o njegovi peresnici. Ugotovil je, da je ni ukradel Marko, ampak onadva. Opravičil se je Marku in spet sta postala prijatelja.

Katja Bezjak in Katja Strelec, 8. c



Eva Peklar, 3. a

KRIZANTEMA V UČILNICI 207

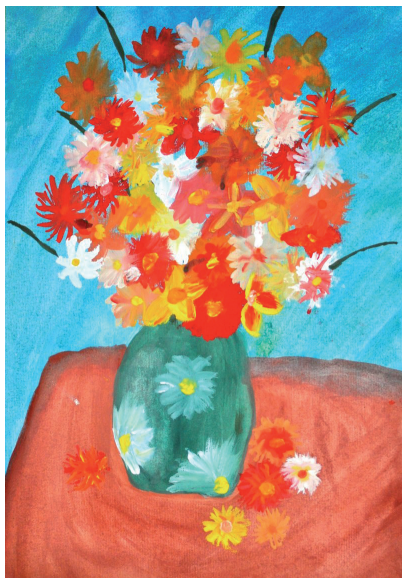
(Parodija)

V majhni vasici po imenu Otorinolaringolog je stala lepa, krvavo rdeča šola.

V njej je učil zlobni učitelj, ki je učencem rad dajal veliko domače naloge in delovnih listov. Zelo rad je imel krizanteme. Njegove največje sanje so bile, da bi se prikazala velika krizantema v njegovi učilnici 207. Učil je že več kot 10 let, vendar še ni dobil velike krizanteme. V sanjah se mu je prikazal Krizenik (bog krizantem) in mu rekel, če bo dajal učencem manj domače naloge, bo zrastle velikanska krizantema v njegovi učilnici. Učitelj je dolgo premišljeval o tem. Na koncu se je odločil, da ga bo upošteval.

Naslednji dan učencem res ni dal domače naloge. To je ponavljal en mesec in že je skoraj obupal, vendar je v tistem trenutku zrastle velikanska krizantema. Učitelj je do konca svoje učiteljske kariere spoštoval Krizenika in ni dajal domače naloge.

Jernej Hozjan in Simon Rogina, 8. c



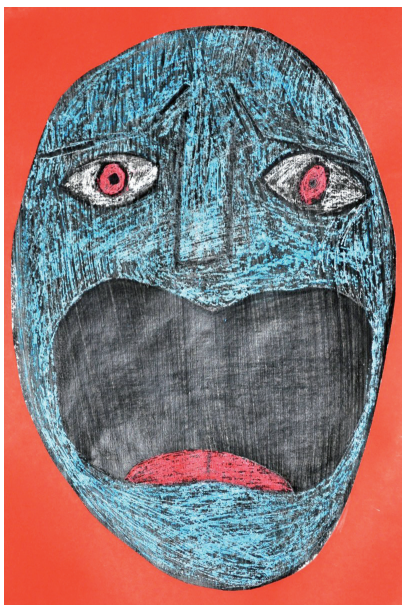
Manja Dokl, 6. a

PIKAPOLONICA

Pikapolonica leti, leti
in se v bilko trave zaleti.
Se veselo nasmeji
in takoj omedli.
Mravljici se to čudno zdi
in hitro po pomoč steče
in prestrašeno izreče:

»Joj mene, kako hudo,
pikipoki slabo je bilo,
ko preletavala je našo tratico!«
Pa četa urnih trotoev prileti
in skupaj z mravljico
pikapolonico v mravljišče odneso
ter ji buško, veliko kot hruško, povijejo.

Sara Glatz in Sabina Tepuš, 8. a



Tjaš Ciglar, 4. c



Lea Emeršič, 4. b

BUTEC IN VITA V ROZA PIŽAMI

Nekega dne se je Vita odločila, da bo šla v mesto po novo pižamo. Tam je srečala simpatičnega trgovca, ki je prodajal pižame. Začela sta se pogovarjati in tako sta prišla na misel, da bi ji ta simpatičen trgovec ponudil brezplačno roza pižamo Paris Hilton. Seveda se je Vita strinjala in tako je dobila novo pižamo. Ponujal ji je tudi čevlje, a jih je zavrnila. Ko se je zahvalila, ji je ta trgovec pomežiknil. Vita je skoraj omedlela od sreče, ker ji je bil trgovec zelo všeč.

Po prihodu domov je ugotovila, da ji je pižama premajhna. Odločila se je, da bo šla nazaj v mesto in jo zamenjala. Ker je videla, da ima vsa lepa oblačila umazana, je odšla v mesto oblečena kot prvovrsten butec. Trgovec jo je videl in njena grda oblačila so mu bila všeč, ker je bil tudi on butec. Strastno jo je pogledal in se takoj zaljubil vanjo. Takoj je šel do nje in jo prosil za roko.

Vita v roza pižami in butec sta se poročila. Za poroko in vse nadaljnje obletnice ji je kupoval roza pižame – saj sta se zaradi roza pižame pravzaprav spoznala!

Vita Solina in Tjaša Štiberč, 8. c in 8. b

PODZEMNA BABA

(Poskus grozljivke)

David je bil čisto navaden deček, ki je imel najboljšega prijatelja Jureta. Z Juretom sta že od malih nog počela veliko zabavnih reči. Ko sta končala deveti razred, sta na žalost šla vsak svojo pot. Zato sta se odločila, da bosta zadnje počitnice preživela skupaj.

Šla sta taborit na Severno obalo ob spremstvu staršev, ki so bili v šotoru na drugi strani obale. Blizu njenega šotoru je bila jama, ki je bila od tal do vrha zaprta s starimi deskami. Sprva si nista upala iti v jamo, saj je na tabli pisalo: »NE VSTOPAJ!«, potem pa sta se le opogumila.

Ko sta odstranila stare deske, sta končno vstopila. Sprva se ni zdelo nič posebnega. Globlje v jamo kot sta šla, bolj ju je spreletaval občutek, da ju nekdo opazuje. Ker sta bila tako dolgo v jami, je ena od svetilk ugasnila, zato sta se odločila, da bosta odšla nazaj proti izhodu. Šla sta po poti, po kateri sta hodila prej, tako da sta sledila svojim stopinjam. Prišla sta do konca svojih stopinj in videla, da izhoda več ni, potem pa je ugasnila še druga svetilka.

Zaslišala sta globoko dihanje, se obrnila in zagledala velike rdeče oči ...

Luka Ivanišević in Marko Robin, 9. a

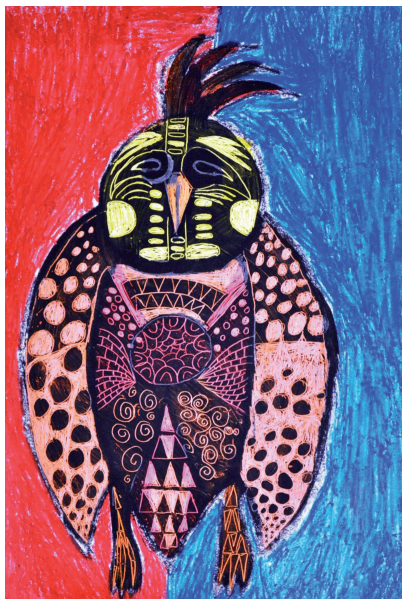
9 LET

Devet let je minilo
kot svetlobna hitrost pri fiziki,
kot enačbe pri matematiki in
kot ura pri slovenščini.

Zdaj odpirajo se nova vrata,
večja in svetlejša!

Čakajo na nas ...

Lana Čeh in Blažka Šalamun, 9. a



Tai Kmetec, 6. a

PRESTRAŠENA

(Poskus grozljivke)

Bila je nedelja. Bližal se je večer in bila sem sama doma. Odločila sem se, da si bom ogledala film. Vkllopila sem televizijo in priklopila film z naslovom Mama. Ko se je film končal, pa sem si šla pripraviti hrano. Jedla sem piščanca, ki pa je imel zelo čuden okus. Nisem mogla pojesti celega, zato sem ga dala v vrečko in ga odnesla v smeti.

Iz gozda ob hiši so prihajali čudni zvoki. Postalo me je strah. Zaslišala sem cviljenje gum, zato sem odšla preverit. Na cesti je ležalo truplo. Bilo je razmesarjeno. Začela sem kričati na ves glas. Zdivjala sem v gozd, a tam je bilo še huje. Videla sem senco, a ni bilo nikogar. Pobegnila sem iz gozda in šla v hišo. Mislila sem, da je vsega konec, ampak ni bilo. Čutila sem negativno energijo, ki se mi je vedno bolj bližala. Skrila sem se pod posteljo. Vrata in okna so ropotala, začela so se odpirati in zapirati. Dobila sem napad astme, mislila sem, da bo z mano konec, ampak zaslišala sem zvonec. Komaj sem se priplazila do vrat, zunaj ni bilo nikogar. Legla sem na tla in globoko dihala. Na srečo je mimo šla neka ženska in me videla ter mi pomagala. Ene slabe stvari je bilo konec, vendar se je druga šele začela. Na vratu sem začutila rezilo. Bila je tista ženska. Hotela mi je škodovati. Udarila sem jo in pobegnila. Ni minilo veliko časa, ampak že je bila za mano. Bila je zelo bleda, imela je črne lase in imela je dolgo belo obleko, umazano s krvjo. Zagledala sem telefon in mislila poklicati policijo, ampak ona mi ga je iztrgala iz roke. Pobegnila sem v klet. Skrila sem se med umazana oblačila in upala na najboljše. Zdelo se mi je, da je odšla, zato sem se odpravila nazaj gor in poklicala policijo. Sedla sem na sedež in naenkrat začutila ... bila je ona. Hotela sem se je dotakniti, ampak se nisem mogla, zdelo se mi je, da sploh ni resnična. Morda pa mi je grozljivka stopila v glavo. Prišla je policija, pregledala hišo in rekla, da ni nobenih dokazov, da bi bil kdo tukaj. Oddahnila sem si, šla v svojo sobo in legla.

»Neeeee!« sem zaslišala iz kopalnice. Odšla sem pogledat ...

Saša Mlakar in Nika Mulec, 9. a



Alja Veselič, 1. a

GOOGLE

(Pogovorno)

Kaj narediti, ko na vprašanja ne znaš odgovoriti?

Kaj narediti, če besede ne znaš pravilno izgovoriti?

Kaj narediti, ko izdajo se novi hiti?

In kaj početi, ko dolgčas te tepe po riti?

Vprašaj strička Google!

Odgovore ima vse.

Vprašaj strička Google!

Nikoli ne zmoti se.

Tukaj imamo le eno majhno težavo ...

Če crkne internet, do knjižnice moreš hitet'!

Kaja Petrovič in Laura Simonič, 7. b

STRAH

Kaj je tvoj največji strah?

Da te ogenj spremeni v prah?

Da ti vampir popije kri?

Ali da se tvoja sestra v krstačo spremeni?

Mene je najbolj strah grozljivk

ali pa srhljivih.

Tudi duhovi so strašni,

prav tako tiste majhne pošasti.

A najbolj strašen pa je očka,

ko ti vzame dva bonbončka,

ali pa mama,

ko te vpraša: »Kaj dela tu vsa ta krama!?!«

No, zdaj vidiš, kaj je strah,

ko postaneš bled in plah.

Samo s smehom ga odženeš stran,

tja, nekam, v nov dan.

Kaja Biškup in Gaja Vuk, 7. b

SNEG ZA ZABAVO

Sneg prav zabaven je,

če ga pravilno uporabljate.

Eni drsajo po ledu,

drugi kopajo po snegu,

stric Mirko pa je edini,

ki pada po strmini,

ko s prijatelji gremo k Tini

in jo naribamo v množini.

Sneg je zabaven

tudi, če prijateljev kdaj ni zraven!

Aljaž Kokol in Timotej Modrić, 7. b



Tjan Kristovič, 6. c

DUH STRAŠI PODNEVI

Duh je vstal ob 12. uri opoldan. A ni vedel, koliko je ura. Šel je v kuhinjo, nikogar, v dnevno sobo, spet nikogar.

»Le kje so vsi?« si je mislil.

Nenadoma je zagledal listek in na njem je pisalo: očka je v službi, mama v bolnici, babica je odšla nakupovat, dedek je šel k zobozdravniku, sestra je v vrtcu, brat je v šoli, pes pa na travniku.

Nato je postal lačen. Odprl je hladilnik, bil je prazen. Šel je v shrambo, bilo ni ničesar. Pomislil je na televizijo, mogoče bi tam našel kakšne oglase za hrano. Ravno je zagledal oglas o dostavi pic. Poklical je v Picerijo in si naročil pico.

Čez pol ure je pozvonilo. Pri vratih je stal možakar v beli majici s pico v rokah. Ko je ta zagledal duha, mu je za hip zaledenela kri. Spustil je pico iz rok in zbežal kolikor hitro je mogel. Tako si je duh vedno naročal hrano, če je bil sam in sta bila shramba in hladilnik prazna.

Aljaž Lah, 3. a

MEDVED IN PRIJATELJI

Nekoč je živela družina s sedmimi otroki. Nekega popoldneva so odšli v gozd. Tam so videli medveda. Vsi so se ga prestrašili, medved pa jim je rekel: »Ni se me treba bati, otroci, saj sem prijazen.« Otroci so stopili k njemu. In tako so postali prijatelji. Vsak dan so se igrali, brcali žogo in se skrivali. Medvedu je bilo ime Bernard, otrokom pa: Sandra, Andrej, Kaja, Luka, Mario, Urša in Mia.

Blažka Markež, 3. a



Ajda Foltin, 6. b

ZVEZDICE

Ko se luna in zvezde prebudijo,
takrat vsi otroci v vasi zaspijo.
Se sanje prebudijo in zvezde zažarijo.
Luna osvetljuje zemljo, zemljico trudno!

Ela Miklošič, 3. a

POVODNI MOŽ V PTUJSKEM JEZERU

Povodni mož v Ptujskem jezeru živi,
tam vrtince izdeluje in ribice lovi.

Včasih tudi rad razgraja,
nam s poplavami nagaja.
Včasih v vodo te potegne,
kar za hec, če že utegne.

Nam pa tudi kdaj pomaga,
pri zabavi, taki pravi,
ko jezero umiri,
da lahko »surfamo« vsi.

Matjaž Bezjak, 5. c



Katja Čuš, 4. b

KJE DOMIŠLJIGA PREBIVA?

Moja domišljija prebiva tam,
kjer resni obrazi ne smejo na dan.

V moji domišljiji se bik sredi razreda pojavi
in ves pouk na glavo postavi.

Žveči papir, polomi vse stole,
zraven uči nas, kako pravilno jesti bonbone.

Na drugi strani sveta domišljija,
mali zmaj se od smeha zvija.

Jaz pa zraven sedim, zamižim
in nikoli te dežele ne zapustim.

Jana Kuhar, 5. c



Lorena Hamler, 8. a

KAZALO

FLAMINGO IN CEKINČEK....	4	PARFUM	15	KRIZANTEMA V UČILNICI	
LETEČA ŠOLA.....	4	ZVEZDA	16	207	28
MOJA DRUŽINA	5	ŠPORTNI SVET	17	PIKAPOLONICA	28
MOJA DRUŽINA	5	VEM	18	BUTEC IN VITA V ROZA	
SNEŽNI ZAMET	5	KOSTANJI	18	PIŽAMI	29
POVRNJENA VSEBINA	5	AKROSTIH!	19	PODZEMNA BABA	30
RAČUNALNIŠKE IGRE	7	POSTALA SEM	20	9 LET	30
TA DAN	7	PEGI IN BANDI	20	PRESTRAŠENA	31
GROM, STRELA IN		LJUDJE NOVEGA ČASA	21	GOOGLE	32
NEVIHTA.....	8	FOLIJA.....	21	SNEG ZA ZABAVO.....	32
FARAON	9	IME MI JE FOLIJA	22	STRAH.....	32
KRTI VELIKANI	10	IME MI JE FOLIJA	22	DUH STRAŠI PODNEVI ..	33
SNEG	11	JAZ SEM FOLIJA.....	23	MEDVED IN PRIJATELJI ..	33
SNEŽINKA IN ZVEZDA	11	BESEDA.....	23	ZVEZDICE	34
BUDILKA NA POTEPU.....	11	DANES BO ODLIČEN DAN.	24	POVODNI MOŽ V	
SEBIČNA VEVERICA	12	ZDAJ STE NA VRSTI VI! ..	25	PTUJSKEM JEZERU	34
PESEM V DALJAVI	13	DANES	26	KJE DOMIŠLJIIJA	
ČAS	14	SMRTONOSNI POHOD V		PREBIVA?	35
URA	14	UČILNICO 207.....	26	KAZALO	36
GAZELA.....	15	IZGUBLJENA PERESNICA .	27		

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Sara Glatz 8. a

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik
Naklada: 200 izvodov
Marec 2015

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo
učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski
vrt Ptuj, 2015